

Gustav Struša:

Med pritlikavci

Slo je zelo počasi. Curkoma mu je bil pot po obrazu, a odnehati vendarle ni hotel:

»Moram! Moram! Vztrajati hočem! Obdelal bom jaso, pa če garam noč in dan!»

Tisti kos zemlje je bil res zelo slab. Medtem ko je deček upal, da mu bo zrastle iz tal sama zlatoklasa pšenica, sta osat in plevel hotela zamoriti vse žito.

Mladi oratar je spoznal razočaran, da se je trudil skoraj zastonj. Opazil je tu-

Gospodar je opazil, da fant slabi, saj je preveč garal in bilo je nevarno, da bi zbolel. Neko noč ga je Andraž sam presenetil, ko je odhajal na jaso na delo.

Zdaj se mu je Andrejčec zasmilil in sam mu je ponudil konja in plug.

Andrej je ves blažen preoral jaso in jo posejal.

di, da manjka na jasi prepotrebne prsti, saj je bil povsod sam pesek in žito ni moglo kliti.

Mladec pa ni odnehal. V veliki culi je prenašal na svojo njivico prst iz bližnjega gozda vsako jutro preden je vzšlo solnce.

Zelo se je trudil in pehal. Ko se mu

je videlo, da je prva polovica dovolj prstena je vsejal pšenico. Preden je bila koncem jase pšenica vsejana, je na početku že kalila.

Prav pod to jaso je bival v zemlji krt, zakleti kralj. V tleh je bilo mnogo škodljivca mrčesa. Zdaj ko je bila zemlja zrahljana, je krt pozval vse svoje podložnike. Prihitali so vsi okoliški krti in pomagali uničevati mrčes ter rahljali prst, da je zemlja raje rodila.

Andrejče se za krte ni brigal, zanašal se je na svojo moč in na zemljo. Ko je bila jasa obdelana in okrepljena s svežo prstjo, je posejal še zadnji del. Nato je pazljivo zasledoval brstenje.

Njiva, ki jo je obdeloval v trudu in znoju in ki je spočetka zelo slabo kazala, je zdaj res obrodila.

Ko je Andrejče ob žetvi botru ponudil svoje pridelke, se je Andraž sicer nekoliko kislo držal, ker je vedel, da mora ostati mož beseda in dati dečku še drugi del zemlje. No, ko je videl, koliko je fant pridelal, se je hitro omehčal:

»Vidim, da si res dober in priden fant! Izpolnil bom svojo obljubo! Pojdiva kar v mesto, da ti prepisem kar ti gre! V mestu pač še nisi bil, boš saj videl, kako je tam!«

Res je Andraž zapregel konje in se odpeljal z Andrejcem v mesto.

Ko je skromni pastir zagledal visoke hiše in lepe izložbe je kar zastrmel.

In gospodar mu je povedal, da tod stanujejo bogati ljudje. Odvedel pa ga je tudi v siromašno četrt, kjer so stale stare mračne hiše in se mrko dvigale in stiskale druga k drugi.

»Vidiš, tu pa stanuje siromaštvo, ki je mnogo hujše kakor pri nas na deželi, kjer se za lačnega in pridnega še vedno najde kosce kruha«, je razlagal gospodar dečku.

In potem je Andraž na sodnjil prepisal tisti dve krpi zemlje na Andraža ter postal tudi dečkov skrbnik.

Ko sta se vrnila domov, je Andrejče gospodarju omenil, da bi rad znal čitati, kajti če pride kdaj spet v mesto, bi pač sam rad pogledal v tiste velike zemljiške knjige, kjer je napisano tudi njegovo ime med bogatimi lastniki, kakor bi čepela skromna detelja med šopkom rož.

Gospodar mu ni branil.

Tedaj še ni bilo šol kakor so danes. V vasi je učil otroke stari vaški župnik. Seveda se je učil le kdor se je hotel, silili niso pač nikogar.

Zdaj je tudi Andrej v dolgih zimskih večerih šel nekajkrat v župnišče, kjer

mu je župnik pokazal črke in ga učil tudi pisanja.

Andrej polovičarstva ni poznal. Cesar se je oprijel, tega se je držal kakor s kleščami. Ni mu bilo dovolj kar se je naučil, hotel je vedeti še več in rad bi vsaj za nekaj časa šel v mesto v šolo, čeprav ni bil več tako mlad za šolo, saj je že šel v šestnajsto leto.

Pa mu je umrl boter Andraž, zadel ga je mrtvoud in dečkov najboljši prijatelj ni bil več med živimi.

To je Andreja zelo potrla. Gospodinja, ki je bila dokaj mlajša od gospodarja, se je spet poročila. Andrej je dobil drugega gospodarja. Ko je govoril o svoji njivi, sta se mu oba smejala ter mu zažugala, naj bo pameten in naj ne klobasa neumnosti, sicer bo moral iz hiše.

Mladenič je vse rad potrpel, a krivice ni mogel. Ko je spoznal, da je njegov svet zanj za enkrat izgubljen, je sklenil oditi v mesto, saj ni vedel, da se za ne-doletnike zavzame sodišče.

Zadnji večer, preden je odšel, ni mogel zaspati pod domačo streho. Oblekel se je, povezal culo in šel na svojo njivo.

»Kar tukajle bom prenočil!« si je dejal. Bilo je še zgodaj pomladi, da ga je kar zeblo. Naposled je vendar zadremal.

In žurče je zagledal oba pritlikavca Čizka in Murečka, ki sta hitela po stezici proti njemu.

»Pojdi z nama v naše praviljično kraljestvo! Pomagal nama boš poiskati naše drage in srečen boš! Nama postaneš enak in vedno ti bo dobro!« sta ga vabila dečka.

Prijazno jima je odvrnil:

»Povedal sem vama že, da pravljicam sploh ne verujem, temveč samo svojemu delu, svoji volji, svoji moči in zdravju, ki ga čutim kipeti v svojih žilah!«

»Kako si čuden! Prirodo ljubiš, ves si srečen med cvetjem in zelenjem, pa se ne maraš z njo še tesneje spojiti in jo spoznati do dna!« je hitel Čizek.

»E, kako se motita! Rad spoznavam prirodo in res jo ljubim! Praviljične deželice pa vendarle ne maram! Pa ne zamerita! Kmetski hrust postajam in veseli me le resnično delo! Vidva se mi sicer smilita, rad bi vama pomagal, če bi bilo treba, toda vajin spremljevalec pa ne postanem nikoli!« ju je zavrnil.

Ko je sledeče jutro vstal, je ležala povsod gosta megla. O malih možičkih ni bilo nikjer sledu. Andrej se je pogumno napotil v mesto.

Dalje prihodnjč

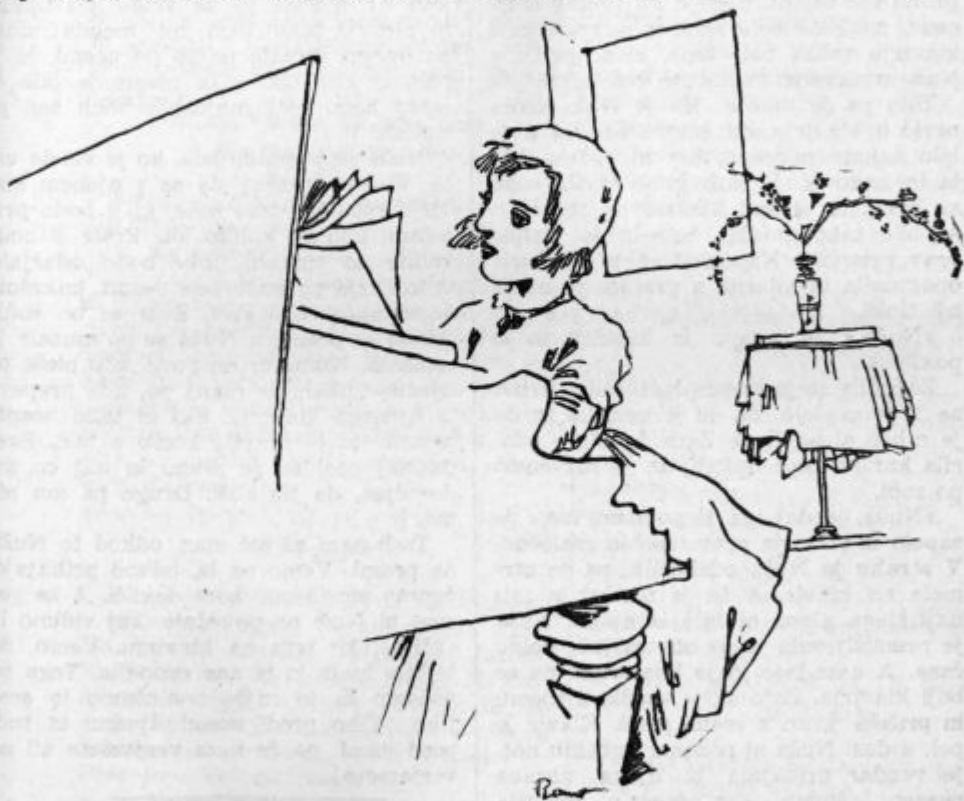
Josip Vandot:

Nušine bele skrivnosti

Nuša ni mogoče kraljična, ki so jo našle bele žene nekje v deveti deželi in jo prinesle k nam, da se ji čudimo in spoznamo, da je deveta dežela vendarle deveta dežela in so kraljične tam nekaj več kakor me, ki smo siromašni dekličiči, pa v svetu ne vemo, ne kam ne kod. A naj se Nuša še tako brani, da ni iz devete dežele, vendar ji ne verjame nihče, še najmanj pa me, ki smo sicer borni dekličiči, a imamo oči, ki vsaj nekaj vidijo, nekaj, kar je gotovo prišlo

teta, pa naj se še tako prizadeva, da bi si jih izmislila. Te pravljice se pa svetijo in se smejaajo, da jih vidimo in slišimo, kakor da bi jih nosile na dfani. Pravljice so pa tako poredne in gibčne, da se bojimo, da nam vsak hip skočijo z dlani in nam pobegnejo Bog ve kam nazaj v deveto deželo. Pa bi bilo škoda in me bi bile gotovo na vso moč žalostne.

Če pa bi že v Nušinih očeh ne iskale devete dežele, bi jo videle na njenih

iz same devete dežele in čemur moramo v resnici verovati. Saj vidimo to z lastnimi očmi, pa bi ne verjele?

Zato vemo, da ima Nuša oči, o katerih pravi, da so prav take kot naše. A da bi nas Nuša ne gledala s tistimi očmi, bi ji gotovo verjele. Ker pa ji vidimo naravnost v oči, vemo, da nas hoče Nuša samo povleči na pretkani, trikrat zasukani nitki. Saj ji vidimo v očeh čudne stvari, ki jih prav nič ne moremo razumeti. Samo to se nam zdi, da gledamo nekam daleč, morda v deveto deželo, in je povsod sonce in nas od povsod gledajo bele žene in njihove pravljice, kakršnih ne pozna nobena

prstih. Ti prsti so beli, a ne tako kot naši, temveč vse drugače beli. Nuša jih ne more skriti, zato jih lahko gledamo, kolikor hočemo. Zlasti kadar begajo po klavirskih tipkah in so tako prožni in nagli, da moramo misliti, da po tipkah ne skačejo Nušini drobni prsti, temveč plešejo samo bele žene, ki so majcene, joj, tako majcene kot Nušini prsti.

V klavirju pojejo čudne pesmi, kadar plešejo po tipkah majcene bele žene iz devete dežele. Naj Nuša govori tako ali tako, verjamemo ji pa vendar ne. Saj tudi drugi izmed nas igrajo na klavir; a tisto igranje je vse drugačno in tiste pesmi tudi vse drugačne kot one, ki pre-

pevajo v Nusinem klavirju vemo, da teh pesmi ne poje nihče drugo kot bele žene, ki so nekoč prinesle Nusc iz devete dežele, pa so se skrile zdaj globoko v klavir in prepevajo iz njega ko plešejo njihove majcene sestrice po tipkah.

Nuša ve vse to prav dobro, le povedati nam noče vsega tega, ker ne mara da bi ji zavidale in bi bile mogoče žalostne. A me tudi nekaj vidimo in vemo nekaj, ker imamo oči odprte. Nuša naj še tako tajni in se nam smeje. Prepričati nas ne more, da ni res to, o čemur smo trdno prepričane. Zato pa vemo, kako je prišlo vse to: da plešejo po tipkah majcene, majcene bele žene in prepevajo v klavirju velike bele žene, ki so prišle z Nušo naravnost iz devete dežele.

Bilo pa je takole: Ko je Nuša sedla prvič h klavirju, da zaigra pesem, ji je bilo nekam nerodno, ker ni vedela, kaj bi in kako bi. V zadregi je skrila roke za hrbet in plašno gledala na tipke, ki so bile tako gladko bele in jo vabile prav pristržno. Naposled se je vendarle opogumila in udarila s prstom po srednji tipki.

»Nuša,« je zapelo iz klavirja in jo poklicalo.

Začudila se je in se prestrašila. A brž se ji je zazdelo, da se je zmotila in da je nihče ni poklical. Zato je naglo udarila kar po treh tipkah, da je zazvenelo po sobi.

»Nuša, le daj, pa ti povemo vse,« je zapelo iz klavirja prav 'epo in razločno. V strahu je Nuša odskočila, pa je strmela na klavir. A ta je molčal in niti najtišjega glasu ni bilo iz njega. Nuša je premišljevala in se obotavljala dolgo časa. A nazadnje jo je bilo sram, da se boji klavirja. Zato se je vsedla k njemu in pričela igrati z vsemi prsti. Klavir je pel, a dasi Nuša ni poznala nobenih not, je vendar prihajala iz njega ubrana pesem. Čudno — ta pesem ni govorila samo o zvokih, temveč z besedami, ki jih je Nuša prav dobro razumela.

»Nuša, Nuša,« je pela pesem iz klavirja. »Le daj in igray! V tvoj klavir smo se naselile bele žene. Iz devete dežele smo te prinesle. Ti ne veš več tega, ker si bila takrat še majhna, nič več večja, kot so šmarnice v deveti deželi. V tvojem klavirju ostanemo, da ti prepevamo najlepše pesmi. Svet se ti bo čudil, ker prav nič ne pozna 'eveto-deželskih pesmi. Ti pa le igray, le igray, Nuša! Na tipkah se izpremene tvojji prsti v majcene, majcene naše sestrice, ki bodo plesale prav tako, kot hoče naša pesem. Le daj, le igray, Nuša!«

vusi se je zasmejalo srce, ko je poslušala to pesem. A verjela ji ni, ker je mislila, da se potuhnjen škrat norčuje iz nje. Skril se je nemara pod pokrov, pa skače zdaj po strunah, da joj! Struce pa zvone, zvone prav radi tega, ker jim je všeč škratova norčavost, a jim ni všeč, da igra Nuša, ki ne zna še prav nič igrati.

Ta škrat jo je ujezil. Pričela je udarjati še močneje po tipkah in prsti so ji brzeli sem in tja, da jih je bila sama vesela. A ko jih je natanko pogledala, je videla, da to niso več njeni prsti, temveč majcene žene v belih oblekah in te žene so se vrtele po tipkah in plesale tako lepo kot menda nihče na svetu. Plesale pa so po pesmi, ki je pela iz klavirja, a ta pesem je bila še lepša nego ples majcenih belih žen po tipkah.

Nuša se je posmejala, ko je videla vse to. Vedela je zdaj, da so v njenem klavirju resnično bele žene, ki ji bodo prepevale kdo ve koliko let. Prste ji bodo vodile po tipkah, tipke bodo udarjale, iz klavirja pa bodo pele pesmi, kakršnih še ni slišal naš svet. Svet se bo čudil, odkod te pesmi, a Nuša se bo muzala in molčala. Nikomur ne pove, kdo pleše po njenih tipkah, še manj pa, kdo prepeva iz njenega klavirja. Saj ni tako nespačetna, da bi pravila komu o tem. Svet pa naj posluša te pesmi in naj bo zadovoljen, da jih sliši. Drugo pa mu nič mar!

Tudi nam ni nič mar, odkod te Nušine pesmi. Vemo pa le, odkod prihajajo, čeprav smo samo bore deklitči. A za ves svet bi Nuši ne povedale, kaj vidimo in slišimo, ko igra na klavirju. Vemo, da bi bila huda in bi nas zapodila. Tega pa nočemo in jo rajše poslušamo in smo tiho. Tiho pred vsemi ljudmi in tudi pred vami, pa če nam verjamete ali ne verjamete...

Daniilo Gorinšek:

Ura

Tik tak —
hip je vsak
biser drag.
Tik tak —
pa ni vsak
človek tak
tik tak,
da mu vsak
hip je drag.
Tik tak,
kdor ni tak,
je bedak.
Tik tak.

JUTROVČKI PIŠEJO

Moj najljubši šoiski predmet. Najrajši se učim zgodovino. Ta predmet mi je zato tako pri srcu, ker me spoznava z našo preteklostjo in z življenjem tujih narodov.

**Melink Gvido, uč. slov. razr.
v Mozlju, srez Kočevje**

Zelo rad hodim v šolo, ker se tam naučim vsega, kar potrebujem za življenje. Najbolj me zanima prirodopis. Živali imam zelo rad; dostikrat hodim v gozd in opazujem dolgouhega zajčka, zvito-repko lisico, urno podlasico in gibčno veverico.

**Kotnik Viktor, uč. slov. razr.
v Mozlju, srez Kočevje**

Dragi stric Matic! Ko prebiram »Mladod Jutro« sem se spomnila, da se moram tudi jaz enkrat oglasiti. Napisala bi Ti rada, katere knjige sem že vse prebrala a potem mojega pisma gotovo ne bi objavil, ker bi bilo predolgo. Zato Ti bom naštel samo nekatere knjige, ki so gotovo tudi Tebi všeč: »Old Surehand«, »Vinetou«, »Skozi pustinjo in puščavo«, »V samotah pragozda«, »Mladost v džungli«, »Poslednji dnevi Pompejev«, »Sherlock Holmes« itd.

**Dragica Metelko, uč. II. a r, drž. real. g.
v Ljubljani**

Dragi stric Matic! Prvič se oglašim v »Mladem Jutru«. Komaj čakam nedelje, ker se veselim »Mladega Jutra«. Prečitala sem že mnogo knjig. Najbolj mi pa ugajajo: »Bratec Branko in sestra Mica«, »Ciciban«, »Skok, Cmok in Jokica« in »Princesa v Pomaranči«. — Prav lepo Te pozdravlja

Lovšin Maja, uč. II. raz. v Ribnici na Dolenjskem.

Indijancee in belec. Bilo je kmalu po tem, ko je Krištof Kolumb odkril Ameriko. Po ravnini je jezdil glavar Indijancev rodu Kamančev. Zasedoval je belega lovca, ki ga je bil pred par urami zagledal. Ko je prijezdil do gozda je zagledal v gozdu belčevega konja a njegovega gospodarja ni bilo nikjer videti. Indijanec je hitro razjahal in začel peš iskati sled za belcem. Kmalu jo je našel in pot ga je peljala do globeli. Tam je sedel belec pred ognjem in si grel roke. Indijanec je vrgel laso in hitro ujel belca. Potegnil ga je k sebi, ga privezal

svojemu konju na rep in v diru jahal proti svojemu vigvamu. Pred njegovim vigvanom so ga čakali podložniki. Odrezali so belega ujetnika, ga privezali h kolu in ga jeli mučiti. Ko je bil že skoraj mrtev so ga vrgli na grmado in ga spekli. Tako je belec žalostno poginil sredi krvoločnih Indijancev.

**Staut Gorgo, uč. II. r. drž. real. gima.
v Ljubljani**

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v »Mladem Jutru«. Najznamenitejša in najpotrebnejša šolska predmeta za mene sta računstvo in ročno delo. Če bom znala dobro računati, se mi ni treba bati, da bom pri kaki kupčiji opeharjena. Ročno delo pa je potrebno vsaki ženski, da si lahko naredi vsa ročna dela sama. Pri tem si prihrani denar. Ta dva predmeta mi znata v življenju največ koristiti.

**Andrejašič Zora, uč. III. r. deklliške šole
v Slov. Konjicah**

Dragi stric Matic! Danes sem se zopet ojunatil, ter sklenil pisati Ti nekaj vrstic. Zgodovina je namreč moj najljubši predmet. Pazljivo poslušam razlaganje gospodične učiteljice. V duhu gledam hrabre junake, kako se bojujejo za našo lepo domovino. Imam že tudi lepo zbirko mladinskih knjig. Najlepša med njimi se mi zdi »Tarzan kralj džungle«. Pozdrav vsem Jutrovčkom, posebno pa Tebi striček Maticek.

**Korenjak Jakec, uč. IV. razreda
v Mozirju**

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu. Oglašam Ti se na vprašanja »Katere knjige sem prečitala in katere mi je najbolj všeč«. Doslej sem te knjige prečitala: »Mladod Jutro«, »Princeska Zvezdana«, »Skok, Cmok in Jokica«, »Kralj Debeluh in sinko Debelinko«, »Vrtismrček in šilonoska«, »Janke in Stanko«, »Kresnice«, »Pravljice«, »Pisani oblaki«, »V deželi Čirimurcev«, »Deček brez imena«, »Živalce in roparji«, »Tolovaj Mataje«. Od hrvaških knjig sem prečitala: »Ivanjska noč«, »Patnje po ledenom moru«, »Sirena«, »Mali lord«, »Oliver Twist«, »Don Kihote«, »Kroz pustinjo i prašumu«, »Sidsel Dugosuknjica«, »Grimove priče«, »Dvadeset najlepših narodnih pripovedak«, »Zvezdana«, »Pripovedke«, »Vodenjaci«, »Martin Kr

pan«, »Carobni konj«, »Iirabri krojač« in »Lov na medvede«. Najbolj so mi všeč te knjige: »Mlado Jutro«, »Skok, Cmok in Jokica«, »Vrtismrček in »Šilonoska«, »Mali lord«. A najbolj mi je všeč »Mlado Jutro«. Lepo Te pozdravlja

**Burnik Mira, učenka I. b razreda
Podsused pri Zagrebu**

Dragi stric Matie! Četa Mimbrenjev je jezdila ob potoku. Njihovi obrazi so bili pobarvani s kriče^{nimi} barvami. Bili so na bojnem pohodu. Jezdili so v gosjem redu, tako, da ne bi mogel zasledovalec razbrati koliko sovražnikov ima pred seboj. Mimbrenje je vodil velikanski Indijanec z imenom »Močni hrast«. Gozd skozi katerega so jezdili se je jel redčiti. Pokazala se je ogromna jasa, sredi katere je stala koč, iz katere dimnika se je kadilo.

Napad je bil torej namenjen settlerjem — naselnikom. Znočilo se je. Delavci-belci so se vračali iz polja... »Močni hrast« se je ustavil v senci gumijevcev in cipres. Mahnil je z roko in Mimbrenji so se razgubili v tmino. Solnce je zašlo in iz koč se je slišalo veselo petje delavcev, cowbojev in veselih Ircev. Nato je zavladala tišina. Luna je začela vzhajati. Skozi grmovja so se plazile sence — Indijanci. Kmalu nato je pretreslo ozračje grozen krik, bojni krik Apačev... Iz koč se so oglasile puške. Več gorečih puščic je padlo nato na koč, na kateri je kmalu zavladal rdeči petelin-ogonj.

Ljudje-settlerji so se vsuli iz koč. Vnel se je boj. Indijanci so kmalu opazili, da so belci v premoči in so se z Močnim hrastom na čelu vrnili v gozd in odjezdili. Več ko polovica jih je padlo, pa dobili niso niti enega skalpa. Jezdili so molče. Njihove oči so žarele v maščevanju, a na ustnicah jim je ležal sledeč govor: »Maščevali se bomo nad vami belci, prinesli ste smrt v deželo, vsi boste šli v smrtnovečne savane, in mi bomo imeli vaše skalpe, to je želja Manitoua. Bratje, ki ste padli v boju za domačo, rodno zemljo, maščevani boste.«

Molče so jezdili v jutranjo zarjo...

**Koman Viktor, dijak
Ljubljana, Tyrševa cesta 50**

Dragi stric Matie! Meni se zdi zgodovina najbolj zanimiva. Rada poslušam, kako so živeli davni, davni narodi, kako so bili slavni in kako so propadli.

**Kos Vlado, učenec IV. razr.
v Mariboru**

Dragi stric Matie! Novi natečaj mi je zelo všeč. Izmed šolskih predmetov imam najrajši risanje. Hodim v IV. razred. Srce mi veselo utripa, kadar gospa učiteljica razdeli risanke. Zadnjič smo risali pirhe. Iskreno Te pozdravlja

**Franc Gorenc, uč. IV. razr.
Kamnje 17, p. št. Rupret pri Mokronogu**

Dragi stric Matie! Doslej sem prebrala »Mlado Jutro«, »Zvonček«, »Zamorček«, razne spise Jos. Jurčiča, Otona Župančiča, Meška in razne druge. Izmed šolskih predmetov imam najrajši zemljepis. Lepo pozdravljam Tebe in vse Jutrovčke.

**Ana Gorenc, učenka V. razreda
Kamnje 17, p. št. Rupert pri Mokronogu**

Dragi stric Matie! Dva indijska plemena sta že dolgo živela v sovraštvu. Prvo pleme je napadlo drugo. Drugo pleme je pa pravočasno izvedelo, da se bližajo sovražniki, zato so jih v zasedi počakali. Ko so se sovražni jezdec prikazali iz gozda so jih le-ti besno napadli in kmalu se je razvil hud boj. Divji bojni kriki so se razlegali po gozdu in naposled je drugo pleme premagalo napadalce. Čarovniki so dobili visoke nagrade, ker so bili zmagovalci prepričani, da so jim čarovniki s svojim »čiri-čarijem« pomagali do slavne zmage.

**Anton Gorenje, učenec VI. razr.
Kamnje 17, p. št. Rupert pri Mokronogu**

Moj prijatelj! Vsako leto grem z največjim veseljem na počitnice, že prvi dan, ko se šola konča, pripravimo z mamico vse potrebno za odhod. Drugi dan na vse zgodaj se odpeljem z vlakom, ki vozi proti Zagrebu. V Dobovi izstopimo, kjer naju pričakuje voz in naju pripelje čez 1 in pol ure k stari mami. Nismo se še z vsemi dovolj pozdravili, že slišim veselo lajanje na verigi priklenjenega Rolfa. Hitro stečem k njemu in zdi se mi, da me hoče od veselja objeti s svojimi špapami. Skače na vse strani in miga z repom, z očmi me pa gleda tako milo, da čitam v njih: »Hvala Bogu, da si zopet prišla, sedaj ne bom več sam. Od jutra do večera ti bom zvesti prijatelj in varuh.« Zjutraj prvo, ko vstanem, nesem Rolfu zajtrk, ga osvobodim verige ter ga popeljem s seboj na vrt, kjer se vleže na določeno mesto in spremlja vsako mojo kretnjo s svojimi leptimi, zvestimi očmi. Ko postane vroče okoli 10. ure, se greva kopat. Kakor hitro skočim jaz v vodo, je že za menoj in v strahu, da se mi kaj ne zgodi, me vleče za kopalno obleko iz vode.

Silno težko mi je vedno pri srcu, kadar se zopet poslavljam. Na dvorišču stoji vprežen voz pripravljen za odhod. Takrat zopet laja in zavija moj prijatelj, a sedaj ne od veselja, temveč od žalosti. Ko pridem k njemu, da ga pobožam v slovo, milo zalaja, oči so pa meni in njemu solzne.

Zlatica Šribar, uč. I.a razr. drž. klas. gimnazije v Mariboru.

Kako si je pridobil mladi »Zuni« bojevniško ime! Indijansko pleme »Zuni« je bilo na lovu, da si nabavi kožo in mesa. V »Wigwamih« je ostalo le nekaj bojevnikov, mladi poglavarjev sin, otroci, žene in starčki. Sovražno in tatinsko pleme Vumov, pa je izvedelo za odhod bojevnikov. Izkopali so bojno sekuro in napadli »Wigwame«, katerih mala peščica bojev-

nikov ni mogla dolgo braniti. Oplenili so »Wigwame«, nekaj starčkov in žen pobili, druge zvezali in odpeljali s seboj. Mladi poglavarjev sin se je ves čas hrabro boril na strani bojevnikov. Ko pa je videl, da je vse izgubljeno, se je s prijateljem skril. Po odhodu Vumov je poslal prijatelja za lovci, da obvesti poglavarja »Zlatega Panterja« o napadu, sam pa je sledil Vumam. Ko se je zvečerilo so se Vume utaborili. Mladi »Zuni« je počakal, da je tabor zaspal; nato je pobil stražo, previdno osvobodil bojevnike ter druge ujetnike in so s plenom vred ušli. Kmalu so naleteli na lovce, ki so jim prišli na pomoč. S tem činom si je mladi »Zuni« pridobil bojevniško ime »Ponosni sokol«.

Defra Miriam, čitateljica »Ml. Jutra«
Hrušica, p. Jesenice

Medvedek Kosmatinko gre na ples

Za ples prijateljku Barodl rad Vlnko lep kostum posodil.

Za njima medved gre na bal, tak, kakršnega Bog je dal.

»Poglejte vendar — kakšna maska! Menda ne grize in ne praska?!«

Medvedek s drugimi zaraja veselo v krogu ringaraja.

Ko slednji vsakdo masko sname osupnejo prelepe dame.

Joj, pred medvedom hrup nastane zbežijo v grozi iz dvorane.

Danilo Gorinšek:

Majevea

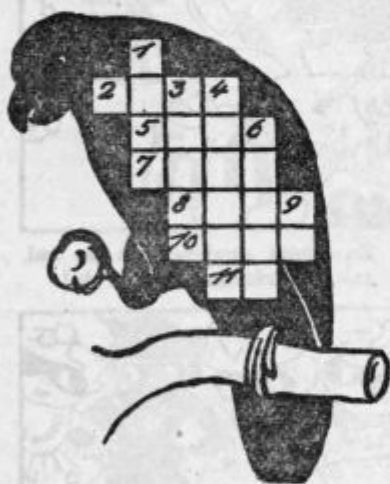
Pleši, pleši, raja raj
vasovat prišel je maj.
Za klobukom šopek cvetja,
srce mu je polno petja.

Pleši, pleši, raja rač
brž nadloge naše v kraj!
Kjer se vriska brez odmora
za tegobe ni prostora.

Pleši, pleši, raja raj
solнца se navžimo zdaj,
ker gorje, ko pride zima
kdor tedaj nič zdravja nima!

Križanka »Papiga«

Vodoravno: 2. skupina, 5. rastlina, 7. varovalka očesa, 8. slovansko drevo, 10. kopna zemlja sredi vode, 11. površinska mera.

Navpično: 1. varovalka očesa, 3. priprava za snaženje, 4. vrba, 6. trud, 9. kavelj.

SMEŠNICE

Čevljarček piše domačo nalogo o konju: »Konj je domača žival. Konj živi navadno v hlevu. Na enem koncu ima konj dolg ali kratek rep, na drugem koncu ima pa glavo. Konj ima v glavi velik jezik in na vsakem vogalu po eno nogo!«

Čevljarček sreča urarja, ki nese na rami veliko stensko uro: »Nu, to je pa res čudna moda! Meni se zdijo žepne ure dosti bolj praktične!«

Kvadrat II.

	1	2	3	4
1		M		
2	M	A	T	I
3		T		
4		I		

1. jed, 2. —, 3. krstno ime največjega živečega slovenskega pesnika, 4. zabavišče.

Rešitev kvadrata I.

1. mati, 2. Arah, 3. teta, 4. Ihan.

Zlogovnica

1. Tolst
2. Moško ime
3. Matematika
4. Razvrstitev, postavljanje
5. Okrogla pletena košara
6. Daljnogled
7. Muza lirične ljubavne poezije
8. Vselej, vedno
9. Glavno mesto evrop. države
10. Destilat premoga
11. Raztolči
12. Oče

Iz zlogov: a, a, a, bas, bel, bi, ču, de, e, je, jer, ka, le, loj, me, ne, no, ra, ra, raz, rom, skop, slov, sti, te, te, tev, tek, ti, to tran u zij zme sestavi besede zgoraj navedenega pomena. Čitaj začetne in končne črke od zgoraj navzdol. Stori, kar ti pove stavek!

Vprašanja za bistré glavice

1. Iz česa izdelujejo saharin?
2. Kako je ime abesinskemu kralju?
3. Koliko zob ima navadno človek?
4. Ali zrasto človeku vsi zobje po dvakrat?
5. Koliko let je bilo Prešernu, ko je umrl?
6. Katera država je najmočnejša zaveznica Male antante?
7. Kako je ime našemu najstavnjšemu arhitektu?
8. V katero morje se zliva Donava?
9. Kako se imenujeta znameniti zdravilišči za jetične v Dravski banovini?
10. Kdaj se začne poletje?